

GÜLNARƏ CƏMALƏDDİN

Sarı yarpaqların cəsədinə and olsun,
 And içirəm yağışa,
 Quşlar qürbətə köçən gün
 Ağlamışdım o ki var.
 And olsun Günəşə,
 Onda göy üzü boşdu
 Hələ heç kəs doğulmamışdı.
 And içirəm əcdadlarımın
 Ruhuna,
 Kim bilir
 onlar da adam olduqları üçün
 Neçə yol həyata uduzmuşdu.
 And içirəm
 göyərçinin qanadlarına,
 Bir də müqəddəs qana bulaşmış ayaqlarına.
 Qaranquşa balaca bir yuva qurmuşdum.
 Yalvarmışdım Allaha
 Nolar, Allahım,
 O yuvanı uçurtma.
 Deyəsən, Allah da duamı unutmuşdu.
 And içmişdim,
 cəfakeş qarışıqların sədaqətinə;
 adam olacaqdım -
 bir az başım ayrılığa qarışdı,
 Bir az ölümə uduzdum.
 Bilirəm gəlməyəcəksən heç vaxt
 Gözləyirəm, amma,
 And olsun
 Çiçəkləyən iydə ağacına...

Mən yağışam,
 yağmaq istəyirəm quraq torpaqlara.
 gözünü yum,
 hər şeyi unut, unut, balaca.

Oxu yalqızların türküsünü
 bu gecədən,
 bu küçədən
 ötür məni, adam.
 Sabaha sağ çıxa bilsəm,
 Allah haqqı, sənə adam kimi söz verirəm:
 ölümü də elə sənə kimi sevəcəyəm, balaca.
 Mən yağışam,
 silmə;
 yanağından,
 düşüb yerə sınısam,
 gülmə;
 əyilib götürmə.
 Hansı ağacına külək aşırırsa,
 məndən bilmə.
 Mən yağışam,
 nəğmə oxu, qızcıgaz.
 yağış
 və bir də
 güllələr
 yağanda
 kədərli olur
 nəğmələr.
 balaca uşaqları öldürəndə
 ölüm də aciz olur
 çarəsiz olur, balaca.
 oxu, nəğmə oxu
 durmadan
 ölümü aciz,
 çarəsiz elmə
 elmə, balacam...

Hardasa,
 Hardasa lap uzaqlarda
 Quşları öldürürlər.

Hardasa
Azadlığın nəfəsi kəsilir
güllə səsiylə.
Uşaqlar kirli üzləriylə
Tanrıya gülümsəyirlər.
Hardasa
kədərli qatarlar keçir
uzaqlardan:
relslərində işgəncə,
zülm.
Hardasa
əsirlər düzülüb sıraya
növbəylə güllələnirlər.
Hardasa
güllələnmiş oyuncaqlar
için-için tüstüləyirlər.
Hardasa
uşaq təbəssümləri
bərəkət kimi çəkilib
göyə.
Hardasa,
hardasa
Allahın üzünü örtüb buludlar.
Hardasa
yağır
xıslın-xıslın yağışlar.
Eşidirsən,
deyəsən,
təklidən
yorulub
Allahdı ağlayan...

Mənim adım ölümdü,
Sevəcəksən məni.
Darıxacaqsan,
bir gün həsrətlə
gözləyəcəksən məni.
Gec,
ya tez
salam, ölüm,
apar məni buralardan
uzaqlara
deyəcəksən.
Ayrılıqların olmadığı
yerlərə...
Mənim adım ölümdü.
Bir gün sevəcəksən məni
Ölümünə...

Necə də kədərli olur
Quşların köçü payız öncəsi.

Yanğını sönmüş bir orman kimi
Səssiz tüstüləyir yıxılmış ağaclar.
Ruhumda Bethoven melodiyası,
Canımda Əyyub peyğəmbərin ağrısı.
Çarmıxa çəkilir hər gün İsa Məsih
Məryəmin kədərli gözlərində.
Bu necə dünyadı, Tanrım,
Nə biz səni tanıyıyıq,
nə sən bizi.
Amma bilirik hardasa buralardasan...
Çağırıyıq, eşidirsən,
Amma cavab vermirsən.
Biz də günah eyləyəndə
yumuruq gözümüzü.
Elə bilirik
Nə sən bizi görürsən,
Nə biz səni.
Amma hardasa lap yaxındasan
həmirini duyuruq...
Xoşbəxtliyin sinonimi bədbəxtlikdi,
Xoşbəxtlik üçün doğulmur insanlar.
Sadəcə toxunmadan
Keçir dünyadan.
Hamı elə bilir yaşayır,
Amma hərdən ölümün acığına
Bir qədər yaşamaq istəyir insan.
Əslində ölümün kölgəsində
daldalanır
Ölənə qədər adamlar...

Sən heç bir zaman
bilmədin, Məni
Məni bu qəfəsdəki
Quşların səssiz fəryadının
Qəhr etdiyini.
Azadlıq bir başqa dərd
Quşların qanadlarında.
Sən heç vaxt bilmədin
Mən bir daha
O məsum gülücüklərlə
Gülməyəcəyəm.
Çünki gülüşündən ölür insan
Öncə.
Camlara daş atan uşaqlar
İdik bir zaman
Cam qırıqları kimi səpilərdi
gülüşlərimiz yollara.
Mən daha əvvəlki kimi
Böyümək istəməyəcəyəm -
Bilirsən niyə?
Çünki, gülüşündən ölən uşaqların
Son fotosu durur içimdə.

Divarda saat vurur
 Təqvimdə gün dəyişir.
 Amma heç nə dəyişmir ruhumda.
 Bir intihar kəndiri asılıb
 Göy üzündəki
 Masmavi azadlıqdan -
 Yelləncək sanıb ağılsız uşaqlar
 Yüyürür üstünə.
 Üstünə mərmə düşmüş xaraba
 Bir evdən yüksəlir bütün kədərli türkülər.
 Bayraqların taxtasından asılıb
 Kirli saçlarından qız uşaqları.
 Mən bir də o cür gülməyəcəyəm, Mari
 Çünki, ölümün soyuq gözlərində
 Vuruldu gülüşlərim.
 Və bir daha əvvəlki
 Çiçəyi burnunda baharlar
 Gəlməyəcək yer üzünə.
 Daha heç kəs aldanmayacaq Tanrıların
 Azadlıq nağılına...

Kitab haqqı,
 Mən cənnətlik ola bilmədim, Tanrım.
 Öncə sənə,
 Sonra ağaca,
 Adama,
 Daşa,
 Torpağa
 Asi oldum.
 Gözümü-könlümü tox saxladım,
 Halından hali olmayanların
 Halına ağladım.
 Kitab haqqı,
 Mən cənnətlik ola bilmədim, Tanrım.
 Ruhumu qarışqalar,
 Aqlımı quşlar apardı.
 Əvvəlindən bir buğda dənəsinə satıldım.
 Dünya dediyin cəhənnəmə atıldım.
 Mən cənnətlik ola bilmədim, Tanrım.
 Gücüm kəpənəyə çatdı,
 Sözümlə sənə çatmadı,
 Ya da qəsdən
 Özün eşitmədin məni.
 Buğda boyda günahdan
 Qoruya bilməmişdim deyər
 Nə səni,
 Nə özümü.
 Hansı tərəfdəsən,
 Yerini göstər
 Bir işarətlə,
 O tərəfə dönüb,
 Ordan çağırım səni.

Kitab haqqı
 Mən cənnətlik ola bilmədim, Tanrım,
 Cəhənnəmə də mənlilik deyil.
 De,
 Hansı günahı işlədim yenidən?
 Yer üzündən də
 Başqa cəhənnəmə
 Qov məni!

Boylanıb baxıram, baxıb bilirəm,
 Səni bilməyənlər nə bilsin axı.
 Səni tanıyanlar bilir dərdini,
 Səni qınayanlar nə bilsin axı...

Boşuna dünyaya gəlmirsə adam,
 Vaxtı çatmayınca ölmürsə adam;
 Qarışqa yarada bilmirsə adam,
 Sən nəyə qadirsən, nə bilsin axı...

Külək niyə əsir, quş hardan gəlir,
 Su hardan tökülür, daş hardan gəlir;
 Adamın başına iş hardan gəlir,
 Səni bilməyənlər nə bilsin axı?!

Unutmaz,
 uğrunda ölənini.
 Sıxıb sinəsində saxlayar
 VƏTƏN!
 Düşməyə göz dağı olsun deyər
 Qaldırıb başının üstünə
 Bayraq eyləyər
 VƏTƏN!
 Baxıb şəhid balasına,
 baxıb şəhid anasına
 sakitcə,
 səssizcə
 şəhid balasını ağlayar
 VƏTƏN.
 Bir başqa dadı var
 bu Azadlıq zəhrimarin.
 Bilənlər
 uğrunda göz qırpmadan
 ölümə gedər.
 Gedər
 Oğulların çiyini üstə
 Torpaq olar,
 Vətən olar,
 VƏTƏN!